

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619201407
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1619201407.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Hausmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísanej v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúcej prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Ventúrska 16, IČO: 47 234 547, proti žalovanej: Y. B., X.. XX.X.XXXX, L. J. Š. XXX, o zaplatenie 1.079,54 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 02.decembra 2019 č.k. 4Csp/17/2019-75, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.079,54 € (912,32 € z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny; 117,89 € z titulu dlžných úrokov z úveru; 25,14 € z titulu dlžného poistného z úveru a 24,19 € z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky), ďalej úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,48 % ročne zo sumy 912,32 € od 17.6.2016 do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.055,35 € od 17.6.2016 do zaplatenia a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Zo Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovej zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 9.3.2015 zistil, že právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanej úverový rámec vo výške 5.000 € s aktuálnou výškou úverového rámca 600 € a vydala jej kreditnú kartu. Žalovaná sa zaviazala splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 €. Termín splatnosti prvej splátky sa dohodol na 10. deň v mesiaci nasledujúci po mesiaci, v ktorom bol úver čerpaný, splatnosť splátok vždy 10. deň v mesiaci, úroková sadzba bola 28,68 % ročne, fixná. RPMN predstavovala 46,36 %, priemerná RPMN 24,97 %. Celková čiastka k zaplateniu pri výške čerpania úverového rámca 600 € s výškou mesačnej splátky 58,10 € bola 733,08 €. Strany si taktiež dohodli výšku poplatku za poistenie úveru 3,33 %. Z výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky úveru adresovanej žalovanej a podanej na poštovú prepravu dňa 7.3.2016 vyplýva, že právna predchodkyňa žalobcu evidovala voči žalovanej ku dňu vyhotovenia výzvy dlžnú čiastku vo výške 264,47 €. Zároveň ju v tejto výzve upozornila, že pokiaľ nedôjde k okamžitej úhrade omeškaných mesačných splátok, bude od nej požadovať splatenie celej nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva. Z písomnosti právnej predchodkyne žalobcu zo dňa 23.6.2016 označenej ako "Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru č. 42740281271100" zistil, že z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním úveru veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16.6.2016 a vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.079,54 € zloženej z úverovej istiny

vo výške 912,32 €, dlžných úrokov, poplatkov a poisťného vo výške 143,03 € a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 24,19 €. Z prehľadu splácania úverového prípadu č. 42740281271100 spracovaného veriteľom vyplýva, že žalovaná na úver čerpala celkom sumu 900 €. Ďalej z tohto výpisu vyplýva, že žalovaná veriteľovi uhradila do zosplatnenia úveru sumu 61 €. Po právnej stránke posúdil takto zistený skutkový stav podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods.1, § 101, § 103, § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/,d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi právnou predchodkyňou žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola uzavretá Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcová zmluva o poskytovaní služieb. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ZoSÚ), keďže právna predchodkyňa žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Zákonom č. 343/2018 Z. z. zo dňa 27.11.2018 sa zmenil Občiansky zákonník tak, že za § 54 sa vložil nový § 54a, ktorý znie: "Premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel". Z dôvodovej správy vyplýva, že cieľom novely je zavedenie osobitnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv a ich zabezpečenia. Úprava je reakciou na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60, zo dňa 7. februára 2018, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali "ex lege" do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy bolo vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Navrhovaná právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že žaloba bola podaná dňa 12.6.2019, teda v čase účinnosti § 54a Občianskeho zákonníka. Preto ex offio skúmal, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si uplatňuje veriteľ v danom prípade, nie je premlčané. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutý úver riadne a včas, z ktorého dôvodu právna predchodkyňa žalobcu v zmysle § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka úver predčasne zosplatnila. Pre prípady, kedy sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným (splatným) celý dlh stanovuje Občiansky zákonník v § 103 druhej vete, osobitné pravidlo pre začiatok plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu. Podľa spomínaného ustanovenia platí, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Premlčacia doba práva na zaplatenie takto zosplatneného dlhu sa teda začína skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu. Začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený. V danom prípade právna predchodkyňa žalobcu vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru k 16.6.2016. Ešte predtým,

výzvou v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka adresovanou žalovanej, ktorú odoslala na poštovú prepravu dňa 7.3.2016, žiadala žalovanú uhradiť omeškané mesačné splátky vo výške 264,47 € s upozornením na možnosť zosplatnenia úveru. V omeškaní s dlžnou čiastkou vo výške 264,67 € bola žalovaná v deň nasledujúci po splatnosti splátky splatnej 10.2.2016, preto vychádzal z toho, že práve táto splátka bola tou splátkou, od splatnosti ktorej začala v zmysle § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka plynúť zákonná trojročná premlčacia doba. Keďže posledný deň premlčacej doby pripadol na nedeľu 10.2.2019, premlčacia doba napokon uplynula až v pondelok 11.2.2019. Pokiaľ teda žalobkyňa podala žalobu na súde až 12.6.2019, urobila tak zjavne po uplynutí premlčacej doby. Na základe vyššie uvedeného, s poukazom na účel navrhovanej zmeny Občianskeho zákonníka v súlade s § 54a Občianskeho zákonníka, žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie je možné v súdnom konaní priznať.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok z úverovej zmluvy nemožno priznať z dôvodu premlčania práva žalobcu v celom rozsahu vzhľadom na právnu úpravu § 103, § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Nemohol sa stotožniť s názorom konajúceho súdu o tom, že premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva. Premlčacia doba na zaplatenie dlhu (splatného v splátkach), v ktorom vystupuje v pozícii dlžníka spotrebiteľ, by podľa názoru prvoinštančného súdu mala začať plynúť skôr ako reálne dôjde k zosplatneniu dlhu, t.j. odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatený. Podľa jeho názoru z Občianskeho zákonníka najmä z 8. hlavy 1. časti určujúcej dĺžku premlčacej doby nikde nevyplýva, že veriteľ, ktorého dlžník je spotrebiteľom, by mal byť akokoľvek ukrátený o svoje právo na uplatnenie svojich pohľadávok v zákonom priznanej všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Mal za to, že z ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pri plnení dlhu v splátkach vzniká veriteľovi právo na zosplatenie dlhu v celej výške len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Predmetné zákonné ustanovenie predstavuje právo veriteľa, nie jeho povinnosť. Ak by veriteľ nevyužil svoje právo na splatenie celého zvyšku dlhu, naďalej by bol oprávnený požadovať len zaplatenie už splatných splátok, t.j. premlčacia doba by plynula každej splátke samostatne. Zo súdom uplatňovaných ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva len obmedzenie veriteľa za akých podmienok môže uplatniť svoje právo na zosplatenie celej pohľadávky, t.j. až po uplynutí 3 mesiacov s omeškaním splatnej splátky. Predmetné ustanovenia však nemajú žiaden vplyv na plynutie premlčacej doby. Do momentu predčasného zosplatenia dlhu (16.06.2016) sa jednotlivé mesačné splátky premlčávajú samostatne, a až ku dňu 16.06.2016 sa mohli stať splatnými zvyšné splátky splatné po 10.07.2016. Žalobca dodržal postup v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže na základe predložených oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bol úver veriteľom zosplatený až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splatných splátok. Žalobca vyhlásil dňa 16.06.2016 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu. Nasledujúci deň, t.j. 17.06.2016 žalobca mohol svoje právo vykonať prvý raz. Žalobný návrh bol podaný na súd dňa 12.06.2019, t.j. v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka si žalobca svoj nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premlčacej dobe minimálne v rozsahu splátok zosplatených k 16.06.2016. Vzhľadom k týmto skutočnostiam sa nemôže stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorým žalobe v napadnutej časti nevyhovelo a je toho názoru, že súd mal správne priznať žalobcovi uplatnený nárok minimálne v rozsahu sumy 575,07 Eur s prísl. predstavujúcu istinu splatnú po mimoriadnom zosplatení úveru. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam žiadal, aby Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

3. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

4. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku na základe obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil s použitím správneho ustanovenia právneho predpisu (§ 103 v spojení s § 565 a § 53 ods. 9 Obč. zák.), ktorý aj správne vyložil a aplikoval na zistený skutkový stav a odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že nárok bol

žalobcom uplatnený po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby, a to aj s právnymi dôsledkami, ktoré z neho vyvodil, plne stotožňuje. Žalobca v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne posúdenie danej veci.

5. Ust. § 53 ods. 9 Obč. zák.; ktorý bol prijatý na ochranu spotrebiteľa pred neprimerane krátkou dobou, v ktorej od neho mohol veriteľ žiadať zaplatiť celý dlh naraz; nemá žiaden vplyv na plynutie doby premlčania podľa § 103 Obč. zák., a preto, ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie, sa rovnako uplatní aj v prípade spotrebiteľských zmlúv tak, že premlčacia doba začne plynúť okamihom splatnosti tej splátky, v dôsledku nezaplatenia ktorej veriteľ využil svoje právo a požiadal o predčasné splatenie celého zostávajúceho dlhu. Ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. len upravuje podmienky uplatnenia práva na predčasné splatenie dlhu veriteľom a poskytuje dlžníkovi možnosť na dodatočné splatenia dlhu, čo nemení nič na skutočnosti, že splátka, pre nesplnenie ktorej veriteľ zosplatní celý dlh po uplynutí 3 mesiacov omeškania dlžníka s jej zaplacením, je tou nesplnenou splátkou, so splatnosťou ktorej § 103 Obč. zák. spája právne následky v podobe začatia plynutia premlčacej doby pre zaplatenie celého dlhu, ktorý sa stal splatným práve v dôsledku omeškania dlžníka s touto nesplatenou splátkou.

6. Preto od splatnosti tejto nesplnenej splátky, a nie až splatnosťou splátky bezprostredne predchádzajúcej splatnosti celého dlhu, plynie premlčacia doba v zmysle § 103 Obč. zák., ktorý viaže začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby na právnu skutočnosť, ktorá zakladá právo domáhať sa splatnosti celého dlhu.

7. So zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval odvolací súd žalobcom uplatnené námietky, z ktorých vyvodzoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, za opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanej žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen

a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).